

Det hördes steg där inifrån, och Charlotta hörde hur någon vred om nyckeln. Den knirkade och knarrade, och så gled dörren upp. Hon såg in i en underbar trädgård, den vackraste trädgård hon någonsin sett. Träden bar både blommor och frukter på samma gång. I rabatterna blommade både vår- och sommarblommor i de klaraste färger. Längre bort såg hon ängar med betande kor och får. Hon skymtade små sjöar och skogklädda berg, ja, till och med ett snöklätt fjäll.

— Välkommen! hörde hon en vänlig stämma säga.

Överraskat tittade hon åt sidan, och där stod trädgårdsmästaren, en man klädd i de vackraste kläder hon någonsin sett. Han hade en kostym

i grönt siden, och över den hade han en mantel av klargult tyg. Den var så tunn att den såg ut som om den var vävd av solsken. Mannens hy var alldeles brun, det syntes att han brukade arbeta utomhus. Han såg så vänlig ut att Charlotta genast blev gladare.

— Kan du hjälpa mej? frågade hon. Jag har rymt hemifrån, för dom bara grälar.

— Gör dom? sa mannen allvarligt. Charlotta skämdes lite.

— Jag menar att vi grälar allihop, förstås. Det kom en man och sa att det var bättre med en plastblomma, så vi slängde ut vår röda blomma.

Nu blir det aldrig bra mer, vi bara bråkar. Det finns inte en enda levande röd blomma i vår stad. Dom är nog döda i hela världen!

När hon tänkte på det blev hon så ledsen att hon började gråta.

— Jag tror att han lurade oss.

— Det är sant, sa trädgårdsmästaren allvarligt. Ni har blivit lurade. Utan den röda blomman blir det aldrig som förut. Men kom med mej, lilla människobarn. Jag har något att visa dej.

Mannen tog Charlotta i handen, och så gick de in i trädgården. Först kom de till ett stort jordgubbsland, där Charlotta fick äta så mycket hon ville av de röda bären. Sen kom de till en rad med bärbuskar, och de

bären var gula och stora som plommon och smakade underbart. Ju fler man åt av de saftiga bären, desto starkare och gladare blev man. De gick en liten stund till och fortsatte genom en liten skogsdunge som var full av har- och rävungar som lekte med varandra. På andra sidan dungen fanns ett stort fält, där det växte fullt med lysande röda blommor.

Charlotta blev så ivrig att hon började springa. Mannen sprang vid hennes sida, och den gula kappan fladdrade i vinden.

— Det är röda blommor! Det är de rätta röda blommorna! skrek hon ivrigt när hon kommit fram. Dom är så många att dom räcker till hela världen. Alla kan få!

— Ja, det räcker till alla, svarade mannen. Men alla vill inte ha, dom tycker plastblommor är bättre.

Nu såg mannen sorgsen ut, och en stor tår trillade nedför hans bruna kind.

— Men jag vill ha, tröstade Charlotta honom. Får jag en att ta hem till mamma? Då kommer allt att bli bra igen.

— Visst får du, svarade mannen. Ta en som du tycker om!

Charlotta valde ut en riktigt vacker röd blomma, och sedan gick de tillbaka genom trädgården. Det var så mycket att titta på, så mycket att fråga om. Hon glömde nästan bort att tänka på hur det var hemma.

Rätt som det var stod de vid porten igen. Uppe på muren satt den lilla solstråleflickan.

— Där ser du! ropade hon. Sa jag inte att du skulle få hjälp!

— Jag är så glad, sa Charlotta. Tack så hemskt mycket! Men jag skulle ha fler blommor med. Grannarnas är ju också döda.

— Det räcker med en blomma, svarade mannen.

— Men tänk om den onde mannen kommer tillbaka och lurar oss en gång till? sa Charlotta.

— Då får du komma till mej en gång till, svarade trädgårdsmästaren. Jag har alltid röda blommor i min trädgård.

Men mannen kan ju komma till dej också?

— Nej, hit kommer han inte. Han är en trollkarl och kan mycket, men han kan inte se knappen man måste ringa på. Förresten vågar han inte komma. Nu måste du skynda dej hem. Solstråleflickan ska visa dig vägen.

Mannen tog upp henne i famnen och gav henne en kyss, och sedan låste han upp dörren med en stor guldnyckel.

— Du är alltid välkommen, sa han vänligt. Vattna din röda blomma!

Charlotta var ivrig och glad att få komma hem. De skulle slänga ut plastblomman och sätta den levande i fönstret, och allt skulle bli bra igen.

Den lilla solstrålen visade vägen ut ur den djupa skogen. Det blev ljusare och ljusare, och rätt som det var var de ute i skogsbrynet.

— Tack så rysligt mycket, sa Charlotta. Nu ser jag staden.

— Det var bara roligt, svarade solstrålen. Jag kommer och leker med dej en vacker dag.

Så var hon borta. Charlotta skyndade hemåt på grusvägen. Långt borta skymtade hon en liten pojke och en katt som kom gående. Det var faktiskt Daniel och katten Jam.

Nu fick Charlotta
ännu mer bråttom.
Daniel och katten
började springa mot
henne.

— Charlotta!
ropade Daniel. Var
har du varit? Mamma
och pappa grälar om
vems fel det var att
du sprang bort.

— Jag har varit i
en stor trädgård,
svarade Charlotta.
Ser du vad jag har
fått?

— En röd
blomma! ropade
Daniel förvånad.

— En röd
blomma, muttrade
katten.

En levande blomma. Då kanske man kan flytta hem igen. Som det nu är
kan ju inte ens en katt bo där.

— Ja, nu kommer allt att bli bra, sa Charlotta. Kom så går vi hem och
ger dom blomman!

Snabbt skyndade de sig hemåt, ivriga att komma hem innan det började skymma. Ingen enda såg dem när de äntligen kom in igen i den lilla staden Felocia, för alla var fortfarande upptagna med att bråka. Mitt på torget stod drottningen och kungen och grälade om vem som skulle bära hem middagsmaten. Charlotta och Daniel och Jam smet tysta förbi, de ville inte lägga sig i. När de kom in i köket med blomman blev det plötsligt alldeles tyst.

— Vad ser jag, sa mamma förläget. En levande röd blomma. Vi har bestämt varit som förbytta här i huset.

— Förbytta var ordet, sa pappa.

Han gick raskt ut på verandan och hämtade plastblomman. Farmor öppnade dörren så han kunde slänga ut blomman på sophögen. Charlotta och Daniel ställde genast den levande röda blomman där plastblomman stått.

Plötsligt kändes allt bra i huset. Herr von Pip tittade nyfiket fram ur sitt hål. Då pappa fick syn på honom hällde han genast upp lite mjölk på det vanliga fatet. Efter några ögonblick drack de båda vännerna igen från samma fat.

— Vi ska aldrig mer låta någon ond man lura oss, sa mamma bestämt. Han måste ha varit en trollkarl.

— Ja, det var han, sa Charlotta. Det sa trädgårdsmästaren i skogen. Det var han som gav mej den röda blomman. Han hade en stor trädgård.

— Det finns ingen trädgård i skogen, sa pappa. När jag var liten pojke vallade jag kor i den skogen hela somrarna. Jag känner varje tum av den.

Där finns ingen trädgård!

— Den kanske finns där när man behöver den, sa farmor. Nu har vi ju i alla fall en röd blomma.

Då knackade det på dörren. Det var grannen som kom.

— Förlåt att jag stör, sa han. Men jag tyckte det såg ut som om ni hade en levande blomma i fönstret.

— Det stämmer, sa mamma. Den har Charlotta fått av trädgårdsmästaren.

— Kan jag inte få ett skott, bad mannen. Min lilla flicka är svårt sjuk och min hustru bara gråter. Min flicka blir aldrig bra om vi inte får en levande blomma igen.

Alla blev tysta. Ingen ville ge bort ett skott, inte ens herr von Pip. Blomman såg så liten ut, den kanske inte ens tålde att bli delad.

— Nja, jag tror inte det, sa pappa. Vi behöver den faktiskt själva. Men då såg mannen så förtvivlad ut att de inte kunde motstå det. Mamma bröt av ett skott med en stor blomknopp och gav den stackars mannen.

— Var så god, sa hon. Hälsa din fru och din lilla sjuka dotter!

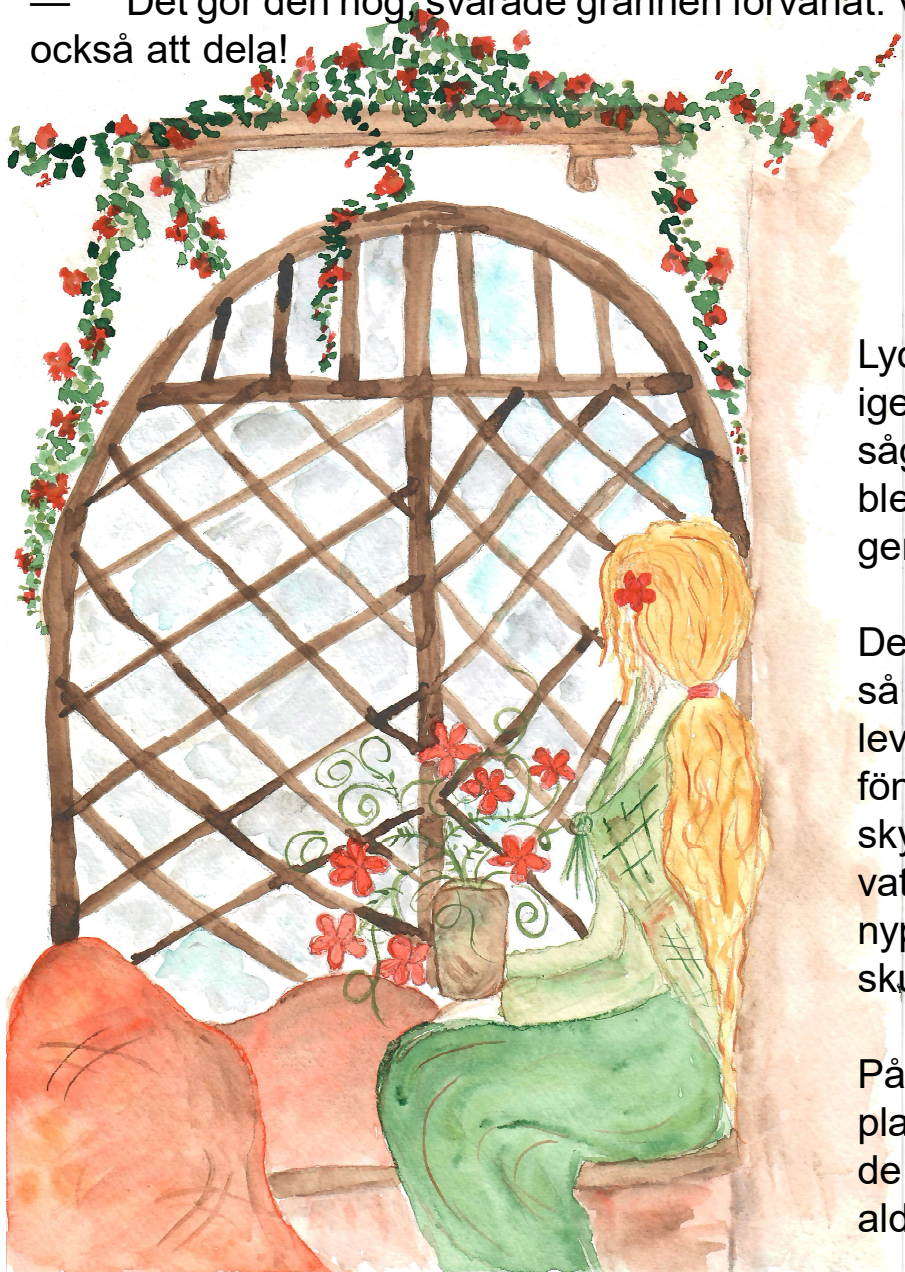
— Titta på blomman! ropade Daniel. Den växer ju!

— Den växer ju! ropade alla förvånat.

Ja, det var sant. Blomman växte så de såg det. Grenar sköt fram och blad vecklades ut. Blomknoppar öppnade sig.

— Titta på blomman! skrek Charlotta ivrigt. Den blir större när man delar den. Den kanske räcker till hela stan!

— Det gör den nog, svarade grannen förvånat. Vem vet, min går kanske också att dela!

Lycklig gick mannen hem igen till sin familj. När flickan såg den levande blomman blev hon så glad att hon genast blev frisk.

Det dröjde inte lång stund, så stod det på nytt en levande röd blomma i vart fönster i den lilla staden. Alla skyndade att hämta hem vatten för att inte de nyplanterade blommorna skulle dö av torka.

På sophögarna låg plastblommorna kvar, men de dog inte, för de hade ju aldrig varit levande.

Följande dag lät kungen spänna två vackra hästar för hovskindan, och sen for han själv runt och lastade på alla plastblommorna.

— Det är bäst att bli av med dom, sa kungen. Det kan bli ont om vatten, och då kan det hända att vi blir lurade en gång till.

Så körde man bort från staden med alla de döda plastblommorna, och alla barnen sprang efter och hurrade.

— Det var som jag anade, sa farmor. Man vet vad man har men inte vad man får. Kastar man ut en levande blomma och låter en trollkarl ge en en plastblomma i stället, då vet man aldrig vad det är man får

Det var länge sedan detta hände, så länge sedan att du nog inte kan räkna så långt. Men om du har en röd blomma i ditt fönster så var rädd om den! Den kan ju komma från den hemlighetsfulla Trädgården!.

